

Halvvejs

Sommeren 2015 sad jeg i min mosters baghave sammen med min mor i et dansk villakvarter i København, og spiste laks. Et standard spørgsmål man stiller en teenager, der snart går ud af folkeskolen, om hvad jeg gerne ville efter folkeskolen tog en uventet drejning. Jeg ville gerne på gymnasiet, men jeg havde alligevel en drøm i baghovedet om at komme ud i verden. Det virkede dog som en urealistisk drøm, inden min moster fortalte mig om hendes eget ophold med AFS i Columbia. Dagen efter var jeg i gang med ansøgningsprocessen, der viste sig at være meget nervepirrende, da jeg skulle tage tingene i egen hånd, og ringe ind til AFS hovedkontor. Med bævrende hænder og hjertebanken fik jeg samlet telefonen op, og fik med rystende stemme sagt "Hej. Det er Katharina.". Jeg fik med nød og næppe spurgt, "hvad skal jeg gøre, hvis jeg gerne vil på udveksling" og da jeg endelig lagde på, var jeg meget stolt. Jeg havde taget det første skridt mod den store verden. En verden hvor man skal stå på egne ben uden "mor" som sikkerhedsnet.

23. Marts 2017 ankom jeg til Narita airport i Tokyo, Japan, sammen med 7 andre udvekslingsstudenter fra henholdsvis Danmark og Grønland. Inden vi skulle ud til vores respektive værtsfamilier, tilbragte vi først én dag på et nærliggende hotel, og derefter 2 dage på et ungdomscenter, sammen med alle de andre udvekslingsstudenter fra alle verdens hjørner. Den sidste dag på ungdomscenteret blev vi skilt ad i forskellige grupper, alt efter hvor i Japan vi skulle hen, så lige pludselig var jeg den eneste dansker tilbage. Derfra gik udvekslingen for alvor i gang. Alle fra Tokyo området stod i det samme lokale og øvede præsentationer, og var nervøse for at møde deres værtsfamilie. Urets visere syntes at bevæge sig langsommere og langsommere, som vi sad der og ventede. Én for én blev vi samlet op, og alle fumlede lidt med ordene for at få præsenteret sig selv på meget simpelt japansk. Da min familie endelig trådte ind af døren, gik tiden i stå, og sommerfuglene begyndte at rumstere i maven. Efter jeg havde fået præsenteret mig selv og sagt "Rart at møde jer" på japansk, gik turen til det hus, hvor jeg forhåbentligt ville tilbringe resten af året. Vi rullede gennem Tokyo med min kæmpe kuffert i et virvar af mennesker. Da vi endelig nåede frem og var kommet indendørs, var det tid til at blive

vist rundt. Med fagter, japansk og lidt engelsk, fik jeg at vide, hvor tingene var, hvilket ikke gik helt uden overraskelser. Specielt badeværelset gjorde et indtryk, da det er delt op i to; Toilet og bruser. I Japan har man nemlig et helt rum med bruser og karbad. Efter jeg var blevet vist rundt, var det tid til at give de gaver jeg havde haft med fra Danmark. Jeg havde et lille dansk flag med, tre små nisser, en lysestage med vikingskibe, noget rav og slik med. Under slik var både lakrids, chokolade og vingummi. Jeg regnede ikke med, at de ville kunne lide lakridsen, men de ville gerne prøve alligevel. Det var som forventet ikke det store hit, men alligevel var det meget sjovt.

Da det blev aftensmadstid, tog vi på restaurant, hvor vi spiste nuddelsupper af forskellige arter. Jeg forsøgte mit bedste på at gøre et godt indtryk samtidig med, at jeg havde problemer med spisepindene, og mængden af chili i suppen. For at forevige dagen, fik vi en tjener til at tage et billede af os, men hun kom til at ryste lidt på hånden, så billedet blev ikke så klart.

10 October 2017 sidder jeg på mit værelse, efter at have talt med min værtsmor, som jeg egentlig bare kalder "mor" nu. Det er svært at tro på, at ting kan ændre sig så meget på blot et halvt år. Udenfor står det ned i stænger, vinden brøler, og ovenpå kan jeg høre nyhedsværten fortælle, hvad man skal gøre for at forberede sig på den kommende tyfon. Det er helt vildt at tænke på, at jeg allerede er halvvejs igennem min udveksling, for det føles som om jeg steg af flyet i går, men på samme tid, som om jeg altid har boet her.

Jeg bor i central Tokyo sammen med mine værtsforældre- og søskende, og deres to hunde; Mito og Yuzu.

Selvom min skole også ligger centralt i Tokyo, er der stadig lidt over en times transport hver vej, hvilket betyder, at jeg hver dag bruger

Japans metro, der (set fra en dansk vinkel) er seriøst overbefolket. Inden første skoledag, tog jeg en prøvetur sammen med min værtsfamilie. Først med bus, og derefter med forskellige toge, hvilket var lidt intimiderende, da der var så mange mennesker, og alting var på et sprog jeg ikke kendte.

På prøveturen fik jeg sagt til min familie, at jeg syntes der godt nok var mange mennesker, hvilket blev mødt af grin, for det var, ifølge japanske standarder, slet ikke proppet. Da skolen startede, og hverdagen var gået i gang for alle andre, fik jeg rigtig set hvad der faktisk er proppet. Jeg fik mig noget af et chok som flere og flere skubbede sig ind i hver togvogn. "Nu kan der da ikke være flere!" Tænkte jeg, men folk blev ved at presse. Resultatet var en tog tur hvor man ikke behøvede holde fast, fordi der var pres nok fra alle sider til, at man ikke rykkede sig, selvom toget stoppede og startede.

3

Selvom det er proppet, er togsystemet også vanvittigt punktligt. Det er nok faktisk denne punktlighed, der gør, at det er så proppet, for en stor del af Tokyos befolkning bruger nemlig togene som deres primære transportmiddel og ejer ikke en bil. I det sjældne tilfælde, at et tog skulle være forsinket, bliver der delt flyers ud på stationerne, der bekræfter forsinkelsen, så skoler ikke angiver en forsinket elev som fraværende.

Den proppede metro har været et af de større kulturchok, men der har nu også været mange andre, både store og rigtig mange små.

Min hverdag ligner i store træk min hverdag i Danmark; jeg står op, går i skole, kommer hjem fra skole, laver lektier, hvis der er nogle, og til tider hænger jeg ud med venner. Men når man kigger nærmere efter er den helt anderledes. Hvad jeg spiser er anderledes, det tøj jeg tager på er anderledes, det sprog jeg taler er anderledes, skolen er anderledes, og folk omkring mig opfører sig, og tænker anderledes.

Morgenmad består for det meste af Ris, Miso suppe, og et eller andet tilbehør (som feks. Lidt fisk eller kylling), der alt sammen spises med spisepinde, der har en enorm mængde etikette regler man skal tage hensyn til. En af de første dage viste min værtsmor mig hvordan jeg skulle samle pindene op, og holde på dem rigtigt. Jeg havde heldigvis øvet mig lidt inden jeg tog afsted, men jeg havde dog stadig svært ved, at holde på glatte nudler, som ofte faldt tilbage i skålen, med et lille plask. Det var en lille smule pinligt.

Inden jeg ankom vidste jeg ikke specielt meget om japansk mad. Jeg vidste at sushi var japansk, men det var så også det. Siden jeg kom til Japan, har jeg dog ikke kun spist japansk mad, men også meget kinesisk, koreansk og lidt thai, lidt på samme måde som vi i Danmark spiser meget italiensk mad. Herunder har jeg taget billeder af mine yndlingsretter; japanske sushi, japansk karry-udon, kinesiske gyōza og koreanske bibimbapp.

*Sushi**Curry Udon**Gyōza**Bibimbapp*

Det som de fleste japanske retter har tilfældes er tilstedeværelsen af enten ris, eller nudler. Hver dag tilbereder min værtsmor en ny gryde ris, som smager og bliver tilberedt helt anderledes end i Danmark. Risene skal vaskes flere gange og mængden af vand skal være perfekt i forhold til mængden af ris. Og så bliver det også lavet i en riskoger, som jeg meget godt kunne tænke mig at tage med hjem til Danmark. Det er næsten svært at forestille sig en hverdag uden ris nu. Nudler er der også masser af. Tykkelsen og konsistensen af nudlerne varierer. Mine yndlingsnudler er udon-nudler. De er tykke og for det meste har de en meget fluffy konsistens (se billede til højre)

I japan har jeg skoleuniform på (se billede til højre), hvilket jeg var lidt skeptisk over for i starten, men jeg har efterhånden vænnet mig til det, og er overraskende blevet rigtig glad for min uniform. Alle skoler har forskellig uniform, min vinteruniform består (som det kan ses på billedet) af en hvid skjorte, slips, nederdel, sweater og en blazer. Uniformen ændrer sig alt efter hvilken årstid det er, så i sommers

havde jeg en blå poloshirt, og brunt skørt på. Jeg havde overvejet om uniformen ville fratage mig en del af min identitet, men jeg synes den har gjort det modsatte. Jeg tænker, og værdsætter mit selv-købte tøj mere, når jeg kun kan have det på når jeg her fri, end jeg gjorde i Danmark, hvor jeg havde det på hver dag. Og så er en skoleuniform selvfølgelig også praktisk, da man ikke skal tænke over hvad man skal have på om morgenen. Min skole, og de fleste andre japanske skoler, har rigtig mange regler om, hvad man må og ikke må. Man må ikke style sit hår, og så må man

heller ikke gå med makeup, hvilket gør morgenen endnu mere simpel. Logikken bag det er at "elever bør fokusere på skolen, ikke på udseende" .

Skolen starter hver dag ved 08.20 hvor den første klokke lyder, 10 minutter efter lyder den anden klokke, og hvis man kommer efter den, bliver man skrevet ind som fraværende. Vi har 4 blokke, hver af 50 minutter, med 10 minutters pause ind imellem, inden vi får spisepause, der varer fra 12.40 til 13.20. Inden hver time starter skal klassen hilse på læreren, hvilket sker ved, at en elev meget rituelt siger en sætning, der oversat til dansk betyder noget i retning af "Gør klar til timen og hils på læreren", derefter bukker hele klassen, og timen går i gang. Når klokken ringer ud gentages det, for at sige farvel til læreren. Efter 4. Blok er der spisepause, hvor de fleste medbringer hver dag en "bento", som er en japansk madpakke, der oftest blive tilberedt af elevernes mødre. Min bento har to lag; ris og tilbehør.

Efter frokost pausen, har vi yderligere 2 blokke af 50 minutter, og derefter kan vi tage hjem, men det gør de fleste ikke. På min skole, skal man melde sig ind i mindst én klub, der kan være lige fra basketball klub, til blomster-arrangering. Jeg har selv meldt mig ind 4: Badminton, Kyūdō (japansk bueskydning), ECC (english conversation club), og shōdō (japansk kalligrafi).

Klubaktiviteterne betyder at eleverne ofte kommer hjem rigtig sent, jeg selv kommer for det meste hjem ved 6.30 tiden, udover onsdag, der er badminton dag. Der kommer jeg hjem klokken halv 8.

Til shōdō har jeg fået et indblik i en unik kunstform, som vi ikke har i så stor grad i vesten. Man skriver med blæk, og pensel på specielt papir. Det ser legende let ud, når læreren gør det, men når man selv får penslen i hånden, er det lige pludselig ikke så simpelt længere. Man skal tænke på hvilken vinkel man holder penslen, hvor hårdt man trykker, hvor hurtigt de enkelt strokes skal males, og så selve balancen. Første gang jeg prøvede det blev jeg sat til bare at lave streger, men nu er jeg også begyndt at skrive rigtige symboler. Indtil videre har jeg arbejdet på tre ord. Mit

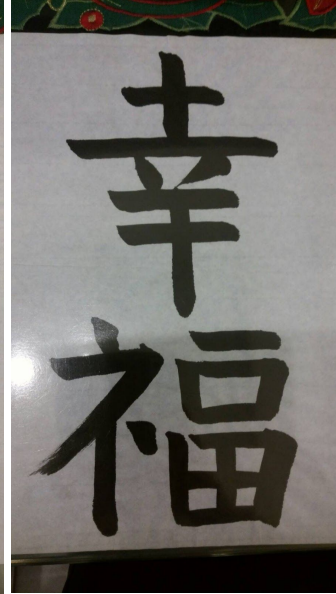
første var “Daichi” der betyder “Jorden”, mit næste var “HaruKaze” der betyder “forårsvind” og mit seneste var “koufuku” hvilket betyder lykke. På det første billeder herunder (daichi) kan man se lærerens rettelser med orange blæk.

“Daichi”

“HaruKaze”

“KouFuku”

Jeg går også i skole om lørdagen, men når det bliver søndag, eller der er ferie/helligdage, kan jeg tilbringe tid med venner eller familie. Japanske unge tilbringer tiden lidt anderledes end danske.

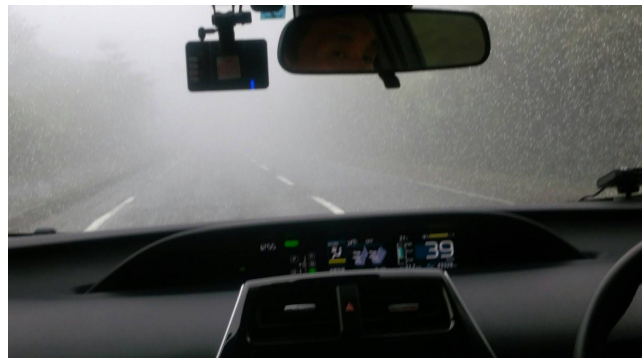
Sidste uge var jeg i “skytree”

sammen med mine venner, hvilket er Japans højeste bygning med 634 meter. Vi tog også hen for at få taget “pirikura”. “Pirikura” er en serie af billeder taget med venner i en fotobooth, der ændrer dit ansigt fuldstændigt. Når man er færdig, bliver billederne printet ud på siden af boden, og klippes i x antal dele,

alt efter hvor mange, der er i gruppen. Jeg tror ikke et fænomen som pirikura ville hitte i Danmark, men i Japan er det noget af det mest populære blandt unge.

Det er dog ikke kun venner jeg tager på tur med. Jeg har også været mange steder med min familie. Feks. tog vi i sommerferien forbi havet, bjergene, og et par templer. Som dansker, var det bjergene der gjorde det største indtryk. Vi kørte igennem en sky, så det var svært at se længere end et par meter frem. Skyen var en regnsky, så forruden blev våd selvom det ikke som sådan "regnede". Luften udenfor bilen var ren og fugtig, og der var helt stille. Det føltes helt fantastisk i kontrast til storbyen Tokyo.

Det første halve år har ikke været helt uden kvaler. At flytte til et land, hvor man ikke kender nogen, og ikke kan snakke sproget er spændende, og også ekstremt nervepirrende. Der er sket så meget, og jeg har oplevet meget som jeg ikke kunne have forudset eftermiddagen for snart 3 år siden, da jeg sad i min mosters baghave i København. Men det er jo netop denne uvished, der gør udveksling så spændende, så mon ikke det er meningen det skal være sådan.

